

EN ALEX KING-THRILLER

ILLDÅD

**THOMAS
ERIKSON**

Damm förlag

www.damm.se

Copyright ©Thomas Erikson 2012
Svensk utgåva ©2012 Damm Förlag, Forma Books AB

Forma Books AB är ett dotterbolag
till Forma Publishing Group AB
som är miljöcertifierat enligt SS-EN ISO 14001

Omslag Maria Sundberg
Omslagsfoto ©Mohamad Itani/Arcangel Images
E-boksproduktion: Elib AB 2012

ISBN: 978-91-7351-911-3

EN ALEX KING-THRILLER
ILLDÅD
THOMAS ERIKSON

Damm förlag

Alla förekommande likheter med verkligheten
är helt medvetna.

BROTTE

'Rätten ska se till att ordning och reda iakttas vid handläggningen. Rätten kan bestämma att olika frågor eller delar av målet ska behandlas var för sig eller att i övrigt avvikelser ska göras från den ordning som föreskrivs i 6, 9 och 10 §§. Rätten ska också se till att målet blir utrett efter vad dess beskaffenhet kräver, och att inget onödigt dras in i målet. Genom frågor och påpekanden ska rätten försöka avhjälpa otydligheter och ofullständigheter i de uttalanden som görs. Lag (1987:747)'

Rättegångsbalken 46 kap §

Kapitel 1

Tystnaden i andra änden påminde honom inte om någonting alls.

Först ingenting. Sedan – allt.

Rösten var skör och olycklig. ”De tog min mobil”, sa hon.

”Vad är det som har hänt?” sa Tom Leijon och satte sig upp i soffan.

”De tog min mobil”, upprepade hon. ”De tog den. Min nya.”

”Var är du? Vad har hänt?” Tom svalde.

”Kan du hämta mig? De tog min mobil.” Hon lät liten och tunn.

”Var är du, Sara?” Tom lade en hand runt sin hals och svalde igen, kände adamsäpplet röra sig under huden.

”Vänta”, sa hon.

Röster; mummel i bakgrunden.

Sara lämnade en adress i Marieberg. Tom såg på klockan. Halv fyra på morgonen den fjortonde december. Lucianatten. En klassisk festnatt. Själv gjorde han ingenting. Han hade firat lucia ensam sett ett par filmer han inte hunnit med tidigare. Inget förhållande. Ingen att äta luciamiddag med. Han ville julen skulle bli orkade han inte tänka på.

Oro för framtiden var det han haft mest av denna helg. Videobutiken hade gått så dåligt i november att han inte tagit ut någon lön. Fler och fler laddade ner filmer från nätet. Snart skulle alla kunder vara borta.

”Jag kommer.” Han kastade ifrån sig mobilen, hämtade byxorna från golvet. Han såg på displayen. *Dolt nummer*. Tänk om hon inte skulle vara där när han kom fram?

Tom drog på sig en T-shirt som luktade svett och slet upp dörren.

Kapitel 2

Nina Mander satte sig framför Gabriel Hellmarks skrivbord. Som vanligt var hela rummet belamrat från golv till tak.

Kommissarien tittade inte upp från skärmen. Han var orakad och skjortan var skrynklig. Runnen munnen fanns ett missnöjt drag som kunde bero på precis vad som helst. Nina visste att han tillfälligt gått in på en annan rotel för att även leda ett annat team. Sin vana trogen tog han på sig mycket. Delegering var inte hans starkaste sida. Han kom först och gick sist. Kommissarie Hellmark arbetade hårdare än alla andra.

”Vad gör du i helgen?” sa han utan att titta på henne, samtidigt som fingrarna flög över tangentbordet.

”Lucia? Har inte funderat på det.” Hon visste inte om hon skulle tillbringa den med Alex. Han hade varit otydlig med om han skulle jobba eller inte. Konsultlivet tycktes innefatta en rejäl dos egen frihet, men friheten verkade ha sitt pris. Han hade en förmåga att plötsligt sitta med näsan begravd i arbete trots att han skulle vara ledig. Somliga klienter ringde precis när som helst.

”Kan du jobba?” sa Hellmark och sköt ifrån sig tangentbordet. Han rätade på ryggen, och knakande hördes ända till Nina.

Hon tänkte i en sekund. ”Jag vet inte.”

”Vi är svårt underbemannade. Flera sjuka.” Han rabblade personer och parade ihop namnen med en lång rad sjukdomar, samtidigt som han skrollade med musen.

Nina drog sig till minnes vad hon lärt sig om sin chef. Var tydlig, använd inte fler ord än nödvändigt. ”Det är okej. Jag jobbar.”

Han tystnade. ”Det kommer att dyka upp en jävla massa skit, bara så du har bilden klar för dig. Du är överkvalificerad för alltihop.”

”Det är okej.”

Han nickade och återgick till skärmen. Inom ett par sekunder hamrade han på tangenterna som om livet hängde på det. Nina visste att han redan tänkte på annat. Hellmark hade fått det han ville och nu var han redo för nästa uppgift. Hon visste att han inte skulle säga tack.

På vägen tillbaka till sitt eget rum funderade hon på vad hon skulle säga till Alex. Ringa och säga att han inte skulle planera någonting? Eller låta honom komma till henne och fråga? Han var van vid att agera på egen hand, och han följde huvudsakligen sina egna vägar. Men ibland blev han också egendomligt avvaktande.

Hon ringde Alex mobilsvaret, pratade in ett meddelande.

De hade träffats regelbundet det senaste året, men båda jobbade mycket. De sågs fortfarande in på varje dag. De bodde i varsin lägenhet, hon i Vasastan och han på Östermalm. Antingen var de hos henne, eller så var de hos honom. De hade båda sin frihet. På ett plan var det ganska praktiskt.

Hon hade inte fallit pladask för Alex, hennes intresse för honom hade vuxit fram lite i taget medan de jobbade tillsammans i jakten på miljonmördaren – som tidningarna döpt fallet till. Under utredningen, där han hjälpt polisen som beteendevetare, hade hon bara sett honom som en konsult. Men lite i taget hade hon lärt känna honom. Det ena gav det andra, och ett oplanerat besök hemma hos honom hade lett till saker hon inte haft kontroll över.

Till en början frågade hon sig själv om det var på riktigt, eller om det bara var ett sätt att slippa va

ensam. Hon var inte säker. Hon hade precis fyllt trettio, och det var ingen direkt brådska att ta reda på
det heller.

Kapitel 3

Tom körde alldeles för fort genom snömodden. Trafiken var obefintlig, och den gamla buckliga Hondan sladdade fram på de hala gatorna. Femton minuter, sen var han framme. I ett gathörn stod två personer och hukade under en lykta. En av dem var Sara.

Väl ute ur bilen halvsprang han mot henne. Han andades in, luften var iskall i hans lungor, och såg på mannen och kvinnan som hållit Sara sällskap.

Mannen stoppade ner sin mobil i fickan, lade armen runt kvinnan och tog ett steg bakåt.

”Tack för lånet”, sa Sara med sprucken röst. ”Tack för att jag fick låna ...” Hon vände sig mot Tom och sökte hans blick. Han tittade på henne, slog ut med händerna.

Mannen och kvinnan började gå. Kvinnan vände sig om. Mannen sa någonting, kvinnan vände sig om igen innan de försvann runt ett gathörn.

”De var fyra stycken”, sa Sara.

Ena sidan av hennes ansikte var blåslaget. Ett öga var svullet. Den vanligen så sorglösa stämningen hade förvandlats till en knastertorr röst utan glöd. Där fanns en heshet han inte kände igen.

”De var fyra stycken, jag sa att jag inte ville...” Hon torkade ansiktet mot hans jacka. ”Jag sa nej, men de var fyra stycken, Mari försvann...”

Tom höll om henne så hårt han vågade. Han blundade. Plötsligt insåg han att hon var naken under jackan. Han drog den hårdare om hennes kropp. Jeansen var trasiga i linningen. Det var minusgrader i luften. Hon verkade inte ha några strumpor i skorna.

Tom försökte tänka rationellt medan han ledde henne mot bilen. När Sara satt intill honom i framsätet i bilen kände han sig som någon som inte hade rätt att vara där. Trots att de bodde i samma stad hade han ingen egentlig koll på vilket slags liv hon levde. Någon annan borde vara hos henne nu. Han försökte dra sig till minnes när han ringt Sara senast. Förmodligen flera månader sedan.

Jag är hennes bror, tänkte han. Hon vände sig till mig, inte till någon annan.

Tom hade väntat sig gråt och förtvivlan, men istället var Sara sammanbiten och koncentrerad. Hon ville absolut anmäla direkt. Hon stödde sig mot honom när de tog sig uppför trapporna till polishuset på Kungsholmen. Det var den enda stationen han kände till, dessutom låg den närmast. Sara blev snabbt inplockad när den kvinnliga polisen insåg vad som hänt. Polisen såg på Tom med höjda ögonbryn.

”Jag är hennes bror”, viskade han medan han betraktade sina skor.

Varför viskade han? Kanske för att väggarna på polisstationen redan börjat krypa närmare.

Den uniformerade kvinnan klappade honom på armen och nickade. Hennes hakor guppade. ”Det finns kaffe där borta”, sa hon på bruten svenska.

Tom ledde Sara till ett rum som påminde om ett väntrum hos en tandläkare, fast utan öronsönderbläddrade tidskrifterna. Smutsblå soffor av tidig åttiotalmodell. Han frös, borde ha tagit på sig något annat än t-shirten under jackan men kaffet var varmt och han drack det tacksamt. Han höll fram en kopp mot Sara som sakta skakade på huvudet. Hon var tyst, skrämmande tyst.

”Sara, de ska inte komma undan med det här.”

Hon höjde på huvudet och såg på honom.

”Jag lovar. De kommer att få sitt straff.”

Sara tittade ner i golvet.

~~”Du ska få se.” Och i det ögonblicket menade han verkligen vad han sa.~~

Efter en stund kom polisen tillbaka. ”Vänta här”, sa hon med en sträng blick och ledde in Sara i ett rum en bit ner i korridoren. Tom tittade efter dem.

Han satte sig ner och väntade.

Kapitel 4

Förhørsrummet var trångt, ett bord och tre stolar. Sara sjönk ihop på en stol och drog jackan tätare över kroppen. Hon kunde inte komma ihåg när hon varit så kall senast.

En uniformerad polis kom in i rummet. Han var välrakad trots den sena timmen. Bröstficka pryddes av fem bläckpennor, alla likadana. Han tittade på henne och nickade lätt och drog ut en stol på andra sidan bordet medan han läste i några papper.

”Jaha”, sa han och lade ifrån sig papperna på bordet. Hans blick gled snabbt ner mot hennes bröst. Det var kanske inte ens meningen och det var bara för ett ögonblick, men hon drog ändå jackan hårdare runt kroppen.

”Vad har du råkat ut för?” sa han och plockade fram en av pennorna. Han klickade på den några gånger, drog ett streck på pappret, försäkrade sig om att pennan fungerade som den skulle. Han nickade mot henne.

Sara svalde. ”Jag ... jag har blivit våldtagen”, sa hon lågt.

Polismannen stirrade på henne några sekunder. ”Jag förstår”, sa han. ”Vad kan du berätta?”

”De var fyra stycken.”

”Fyra stycken. Det var inte bra. Vad gjorde de med dig?”

Sara slöt ögonen under gott och väl fem sekunder och försökte att inte röra sig. ”Vi var på the Soa Bar. De lurade med mig hem till en av dem och sedan våldtog de mig”, sa hon med ögonen fortfarande stängda. ”Allihop.” Underlivet gjorde vidrigt ont. Hon misstänkte att hon blödde igen, men vågade inte titta efter. Hon tog tag i stolsitsen med båda händerna och försökte kämpa mot yrseln.

Polismannen lutade sig fram över bordet. Han harklade sig, tittade först ner i bordet, sen höjde han blicken och mötte Saras. ”Ibland kan det ju vara ett missförstånd. Man hör om tjejer som tycker sig ha blivit våldtagna, men när man pratat en stund kanske de bara blivit osams med killen.”

Sara stirrade på honom. ”Jag har blivit våldtagen.”

”Det låter förfärligt det här. Verkligen inget vidare.” Han lyfte pennan igen. ”Hade du druckit mycket?”

”Jag vill göra en anmälan”, sa Sara.

”Jag förstår att du är upprörd”, sa han. ”Detta måste vara hemskt för dig. Var du ihop med någon av de här killarna?”

Sara gapade. ”Va?” Hon önskade att Tom varit med i rummet. Då hade saker och ting säkert gått betydligt snabbare.

”Alltså”, sa polismannen och gjorde en urskuldande gest med händerna, ”om du är ihop med någon av dem och sa ja till honom kan de andra ha fått för sig att det var fritt fram. Det finns så mycket idioter.”

Sara letade efter de rätta orden.

”Varför följde du med dem om du inte ville ligga med dem?”

”Får jag göra en anmälan eller inte?” Hon var torr i halsen, kunde inte svälja ordentligt.

”Så här gör vi”, sa polismannen som fortfarande inte sagt sitt namn. ”Jag går iväg en stund och fixar lite blanketter. Under tiden sitter du kvar och tar dig en funderare på det här.” Han såg på henne med en min som skulle föreställa uppmuntrande. ”Okej?”

Han reste sig upp och gick, lämnade dörren på vid gavel. Sara tittade efter honom. Inget tydde på att

han skulle bli besviken om hon var borta när han kom tillbaka.

Hon sköt tillbaka stolen och reste sig upp. Underlivet skrek i protest när hon haltande gick ut genom dörren. Det var något fel med ena foten. Hon hade inte märkt smärtan innan, men mindes nu att någon trampat på den. Huvudet flimrade av bilder från natten.

Tom var på fötter på ett ögonblick. ”Är det redan klart?”

Sara lade en hand på hans axel. Hon kände sig yr och lutade sig mot honom. ”Tom, jag, jag... Benen bar inte, det var som om någon stulit all kontroll över musklerna. Hon föll mot honom, han fångade upp henne och lade henne på den galonklädda soffan i väntrummet.

Han såg sig omkring. Polismannen var fortfarande försvunnen. ”Vad sa han?”

”Han ... sa att jag kanske inte alls blivit våldtagen.”

Tom märkte inte kvinnan som stod någon meter bort.

”Ursäkta mig”, sa kvinnan, ”men jag kunde inte undgå att höra er.” Hon såg ut att vara några äldre än Sara. Hennes ansikte var bekymrat.

Sara kämpade sig upp i sittande ställning. Hon drog några djupa andetag. ”Vem är du?”

”Jag heter Johanna och jag kommer från Brottsofferjouren. Ville inte polisen lyssna på dig?” Hon var någorlunda välklädd och såg malplacerad ut på en stökig polisstation mitt i natten.

En bit bort kom två storvuxna, uniformerade poliser in med en ursinnig ung man mellan sig. Han sparkade och skrek. De fick med honom genom receptionen, och efter några ögonblick blev det tyst igen.

Sara skakade sakta på huvudet. Hon ville lägga sig ner och sova.

”Vad har du råkat ut för?” sa Johanna.

Saras ögon sa en del men inte allt. Johanna lade en hand mot Saras kind och nickade. ”Berätta nu.”

”Jag blev våldtagen. Av fyra stycken. Jag känner dem inte. Jag...” Hon tystnade.

Johanna vände blicken mot Tom. ”Vem är du?”

Han korsade armarna över bröstet.

”Han är min bror”, snyftade Sara som inte kunde hålla tillbaka gråten längre. Hon hulkade högljudda en lång stund.

”Polisen du nyss träffade, Korell, är en klåpare”, sa Johanna. ”Han har fått utbildning för såna här situationer, men har svårt att ändra sitt förlegade synsätt.” Hon strök Sara över håret. ”Ingen anledning att hålla det tillbaka. Låt det komma bara.” Efter ytterligare någon minut sa Johanna: ”Vänta här.” Hon reste sig hastigt och försvann.

Inom några ögonblick hördes höga, arga röster innanför en dörr en bit bort i korridoren. Någon försökte förklara någonting, men Johanna höjde rösten ytterligare och avbröt den som talade. Ett ljud som om någon slog en knytnäve i en glasskiva.

Tystnad.

Efter en minut kom Johanna tillbaka. Hon var röd i ansiktet.

”Du kommer att få träffa en bra polis i stället. Det tar några minuter.” Hon strök Sara i pannan med en varm och stadig hand. ”De ringer efter mig på nätterna ibland. En sån här kväll brukar det vara rejält i krigszonen här.” Johanna såg på Sara med stadig blick. Sara nickade.

”Brottsofferjourer finns i alla polisdistrikt”, sa Johanna med dämpad röst samtidigt som hon höll Sara i handen. Hon spanade längre bort i korridoren medan hon talade. ”Vi försöker hålla oss där där du håller saker. Jag kan hjälpa dig med polisanmälan om du vill.” Hon tystnade, såg en lång stund på Sara.

Sara var trött, vidrigt trött. Hon ville inte vara där. Det enda hon ville var att åka hem, dra täcket över sig och inte kliva ur sängen förrän någon gång till våren när dagarna blivit längre och luften

varmare. Plötsligt ångrade hon att hon krävt att Tom skulle köra henne hit. Hon förstod att hon skulle få en massa frågor, men hon ville inte svara på dem längre.

”Jag har inte råd...” började hon men blev snabbt tystad.

”Vi arbetar ideellt.” Johanna nickade uppmuntrande samtidigt som hon höll blicken mot en punkt bakom Sara.

Johanna betraktade Tom under några sekunder. Hon sa: ”Vi väntar på en annan polis, Mander. Hon är bra.”

Tom korsade armarna över bröstet ännu hårdare. Hans mungipor pekade mot golvet.

Kapitel 5

Alex King tittade i sitt fotoalbum. Det var ett bra tag sedan han öppnade det, och han visste mycket väl varför. Han satt i vardagsrummet i sin trea på Kaptensgatan i centrala Stockholm. Det var söndag eftermiddag, och lite i taget hade ljuset fallit utanför.

Veckan hade varit hektisk. Han hade rest fyra dagar av fem. Ett multinationellt bolag hade beordrat honom komma till Wien för att träffa en lokal ledningsgrupp. Resultaten i Österrike höll inte måttet. Kunde felet sitta i ledningen?

De hade tagit emot honom med öppen fientlighet. Förmodligen visste de att han gjort samma sak i Storbritannien året innan. Där hade hela ledningsteamet bytts ut efter att hans rapport nått koncernchefen. Alex visste att hans insatser fick konsekvenser, och han hade stor respekt för hur hans rekommendationer kunde påverka människors framtid. Men om inte han gjorde det, resonerade han, skulle någon annan göra samma sak. Och ibland föregick hans rykte honom.

Nu var det skönt att vara hemma. Fullkomligt underbart.

Han höll upp ett glas Bowmore och slog på teven. En av reklamkanalerna visade ett program där adopterade personer fick träffa sina biologiska föräldrar. Han tittade en stund och tyckte – som han oftast gjorde – att allting var för tillrättalagt och prydligt. Alla ville träffa varandra. Föräldrarna som lämnat bort sin telning som tvååring ville nu inget hellre än att återförenas för att se hur det gått för den lilla älsklingen. Och huvudpersonen grät floder i väntan på det stora ögonblicket. Skulle programmens producenter lyckas med det omöjliga? Skulle man verkligen hitta föräldrarna? Spänningen var olidlig.

I första reklampausen tände Alex lampa efter lampa i rummet. Han hade själv knappt någon kontakt med sin familj. Det förekom att han kontaktade sin mamma, men hon tog aldrig kontakt med honom. Inte ens på årsdagen av pappas död fann hon det alltid nödvändigt att höra av sig. Alex var numera vid saken och kunde i ärlighetens namn inte säga att han saknade det. Han var gärna utan konflikter som oftast uppstod.

Den han saknade var Nicole.

Familjen hade splittrats efter det som hänt Nicole, och när hans pappa dött och de flyttat till Sverige var söndringen fullständig. De hade egentligen aldrig bearbetat det som hänt. Alex hade på något sätt väntat sig att hans mamma skulle hantera frågan. Hon var ju diplomaten och borde varit den som initierat processen.

Han kanske var orättvis. Egentligen visste han inte om hans mamma var intresserad av kontakt eller inte. Idelle King var inte den som bjöd in till den typen av samtal. Hon var lika distanserad mot honom som mot alla andra.

Han slog av teven och tog upp fotoalbumet på nytt, tittade på bilder på sig själv och Nicole som barn. Leende, glada, helt aningslösa om vad livet hade i beredskap. Och han kunde le nu också, när han tittade på den mörka Nicole med den breda munnen och de markerade ögonbrynen. Han mindes de beundrande blickar hon gav sin storebror.

Det hade gått så många år, men det ville inte gå över.

Gode gud, vad han saknade henne.

Han vände blicken mot fönstret. Vardagsrummet vette mot hörnet av Skeppargatan och Kaptensgatan. En ensam gatlykta kämpade med att hålla undan mörkret. Långsamma snöflingor singlar mot marken. Det hade kunnat vara vackert, men Alex blev mest deprimerad. Den mörka

årstiden var inget för honom. Allting frös till is, färgerna försvann. Folk höll sig mycket mer inomhus. Umgänget med andra stannade av. Trafiken blev besvärlig och flygen gick inte som de skulle.

Logiska eller inte – känslor var alltid på riktigt.

Han drack sin single malt och tänkte på Nina, på första gången han öppnat dörren och sett henne utanför. Det enda hon hade med sig var en vinflaska och ett osäkert leende.

Det hade tagit ett tag innan han känt sig helt avslappnad i hennes sällskap, men han visste att det handlade mer om honom än om henne. Lite i taget vågade han öppna sig, och han litade på henne mer och mer. Hon var en trygg klippa att luta sig mot.

En kollega på firman undrade när de skulle flytta ihop, men Alex hade glidit på svaret. De hade aldrig pratat om det, och han var rädd att ta upp det eftersom det kunde förstöra magin i deras relation.

Han hade hört hennes meddelande om jourtjänsten under luciahelgen, och accepterat lägenheten. Eftersom hon var tvungen att jobba hade Alex suttit hemma och läst och tagit det lugnt. Han uppskattade tystnaden som rådde när han var helt ensam. Efter den intensiva veckan var han dessutom förmodligen ett ganska tråkigt sällskap. Han gissade att hon skulle ha fullt upp, så det var ingen idé att ringa. Hon skulle höra av sig när hon fick tid.

Han lade ifrån sig fotoalbumet och svepte whiskyn.

Kapitel 6

Sara lotsades in till ett nytt rum, identiskt med det förra. Hon satte sig med ryggen mot fönstret. Väggarerna var kala, i fönstret kämpade en torr blomma mot en för tidig död.

”Det tar några minuter”, sa polisen. Leendet var en illusion i ett avslöjande trött ansikte. Hon såg på Sara under ett par sekunder. ”Du är i goda händer”, sa hon och nickade mot Johanna som stod vid dörröppningen.

Dörren öppnades, och in klev en lång, ung kvinna. Hon bar jeans och kavaj. Efter att ha tvekat några sekunder satte hon sig på stolen mitt emot. Hon hade ett kärvt uttryck i ansiktet, och Sara la händerna runt kroppen.

”Hej, Sara, jag heter Nina Mander. Jag är kriminalinspektör.”

Sara svalde, såg att Johanna nu stod utanför dörren. Nina Mander vände sig om.

”Johanna? Kan du komma in?” Johannas ansikte dök upp i dörröppningen. ”Jag skulle uppskatta om du hade möjlighet att stanna en stund.”

Johanna hämtade en extra stol och satte sig mellan Nina och Sara.

Tårar droppade på golvet, och Sara tog tacksamt emot några servetter som Nina Mander trollade fram ur en ficka.

”Tack”, viskade hon.

”Vad har du råkat ut för?” sa Nina med ett neutralt ansiktsuttryck.

Sara började berätta – osammanhängande till en början, stadigare efter en stund. Hon försökte dölja sig till minnes allt hon kunde komma på, och överraskade sig själv med att hålla sig lugn. Ibland flikade Nina in en följdfråga, men i stort sett fick Sara med allting.

Under vissa ögonblick kändes det som om hon bara var en betraktare. Hon greps av en stark känsla av att befinna sig utanför sin egen kropp.

”Och du kan namnge dem alla fyra?” sa Nina.

Sara nickade. ”Ja.”

Nina strök under de fyra namnen med dubbla streck. Under det sista namnet körde hon penna genom pappret vilket fick Sara att rycka till.

”Känner du de här männen sen tidigare?” frågade Nina.

Sara skakade på huvudet. Johanna lade en hand på hennes arm.

”Hur mycket sa du att du druckit på kvällen?” sa Nina, samtidigt som hon antecknade.

Sara tvekade, undrade om frågan medvetet ställdes liksom i förbifarten. ”Fem öl, tror jag.” Det var själva verket åtta eller till och med nio.

Nina lade ner pennan och såg på henne. Hon kastade en snabb blick på Johanna. ”Sara, jag tänker vara ärlig mot dig”, sa hon och verkade anstränga sig för att hålla rösten mjuk. ”Jag önskar inget hellre än att vi satte dem bakom lås och bom direkt. Men det är en komplicerad och smärtsam resa om jag ger dig in på.”

”Jag förstår”, sa hon, trots att hon inte alls förstod.

”Det finns ett specialteam borta på SÖS. Du kommer att få genomgå en läkarundersökning. Senare kommer du att få upprepa allt du berättat med en bandspelare påslagen. Den här inledande – ”

Förhöret, hann Sara tänka och kände sig omedelbart orättvis. Skamkänslorna slog upp; varför sa hon här och tänkte otrevliga tankar? Hade hon inte druckit så mycket hade den här sympatiska polisen

kunnat göra annat nu. Hade hon inte följt med de där svinen hem hade det inte hänt. Om hon bara klät sig annorlunda. Varför hade hon inte tänkt sig för?

”– frågestunden är för att ta reda på hur grovt brott du blivit utsatt för. Vi kommer att bli tvungna att göra en del formella saker innan vi kan gå vidare.”

”Får jag fråga en sak?”

Nina nickade.

”Hur många våldtäkter har ni fått in idag?”

Nina och Johanna utbytte ett snabbt ögonkast, men Sara såg det.

”Tre stycken”, sa Nina. ”Men jag har bara fått dig.”

Bara dig.

Tillbaka i väntrummet utanför stirrade Sara på den tomma soffan. Under några ögonblick visste hon inte vad hon skulle säga.

”Var är Tom?” frågade hon och såg på Johanna.

Johanna förbannade sig själv. Hon borde ha förstått det. Johanna mötte Saras blick och lade armarna om henne.

”Kom så åker vi”, sa hon.

Kapitel 7

Nina tittade på bunten av anmälningar framför sig. Även om allt loggades digitalt kändes det bättre att anteckna manuellt när hon hade ett brottsoffer framför sig. Att sätta upp en dator mellan sig och de som redan drabbats av olycka var som att resa murar redan från början, och hon försökte undvika det.

En misshandel av en berusad tonårskille, en smitningsolycka där en taxi kört på ett äldre par, ett rånt i en taxi, mer misshandel, ett misstänkt sexuellt utnyttjande, ytterligare fall av misshandel av berusade tonåringar, fyra bilstölder och en lång rad andra mer eller mindre deprimerande småbrott.

Och fallet Sara Leijon. Nina var rädd att hon redan efter några år som polis blivit avtrubbad. Det var alltmer sällan hon engagerade sig känslomässigt i enskilda brott, men Sara Leijon var ett undantag. Nina hade svårt att få henne ur tankarna. Det som satt kvar mest var den sista frågan, hur många våldtäkter hade det kommit in?

Kanske ville flickan vara en i mängden, kanske ville hon veta om hon var den enda som hamnat i just den situationen på Lucianatten.

Efter att ha befunnit sig på stationen i nästan två dygn stapplade hon till slut ut på gatan och in i en taxi. I hissen på väg upp till Alex tittade hon på sin spegelbild och det hon såg var inte upplyftande. Tröttheten trängde ut genom porerna. Hon hoppades att Alex inte skulle bli alldeles avskräckt av hennes utmattade uppenbarelse. Just som hon tryckte på ringklockan såg hon att hon hade kaffe på blusen.

”Hoppsan, och då har jag ändå inte ens frågat nåt”, sa han med ett leende när han öppnade.

Nina kände hur hon sjönk ihop med axlarna. Hon pekade på fläcken och suckade.

Han gav henne en lätt kyss på munnen och släppte in henne. Han luktade svagt av whisky.

I vardagsrummet sjönk hon ner i en soffa och kände att hon helst av allt ville somna omedelbart. Alex satte ett glas rött vin i hennes hand.

”Precis vad jag behöver, tack.”

”Har du ätit?” sa han.

Nina skakade på huvudet. ”Kaffe och smörgåsar.” Hon sneglade på klockan. Halv tio. Hon hade jobbat i trettiofyra timmar utan en riktig paus.

Han gjorde en gest mot köket. ”Om du vill kan jag fixa nåt.”

”Nej, det är bra. Jag kommer att somna med mat i munnen. Vad har du gjort idag?” Hon tänkte efter. ”Och igår?”

Alex slog sig ner i soffan intill henne. Han strök bort en lock som fallit ner i hennes ansikte. ”Berätta om din dag i stället.”

Nina började berätta. Inom någon minut var hon tillbaka i fallet Sara Leijon. ”Kan du begripa, fyra tjejer som gav sig på en flicka. Eller ung kvinna som det står i rapporten.”

Hon såg hur Alex käkar slöt sig.

”De skadade henne. Hon var skadad i underlivet, blåslagen, förnedrad. Fattar du? Förutom att de våldtog henne, var de tvungna att misshandla henne. Vad är det för svin egentligen?”

Alex sa ingenting. Han hade ställt ifrån sig kaffekoppen och knäppte händerna framför sig. Han tittade inte på henne.

”Jag menar”, sa Nina, ”att våldta en kvinna måste vara bland det vidrigaste en man kan göra. Och o

här var fyra stycken. Och minst två av dem ville på något sätt förnedra henne ytterligare. De var inte nöjda med att ha tagit henne med våld, de var även tvungna att försöka strypa henne. Slå henne. Köra upp saker i henne.”

Hon såg på sina händer. Ilskan hade återvänt på bara ett ögonblick. Hon som brukade hålla huvudet kallt. Men fallet Sara Leijon gjorde henne förbannad. Hon vände sig mot Alex.

”Är det inte för jävligt?”

Han drog efter luft länge, släppte ut den. Dämpat sa han: ”Jo, det är det. Verkligen. Fruktansvärt. Hur gammal är hon?”

”Tjugoett. En kvinna, egentligen. Men hon såg så liten och ... skör ut. Det syntes hur ont hon hade överallt. Hon kunde inte röra sig ordentligt. Som tur var fanns ju Johanna från BOJ där.”

”BOJ?”

”Brottsofferjouren. Jag var själv aktiv där för några år sedan. Innan jag började på Polishögskolan. Alex nickade sakta. ”Det vet jag att du har berättat.”

”Jag menar, fyra män. Fy fan.”

”Vad hände mer då?”

”Och det första hon råkar ut för är idioten Korell. Den jävla idioten.”

”Var det han som var med ute i Norrtälje förra året?”

Hon nickade. De hade försökt gömma undan en hotad familj ute i en sommarstuga. En prickskytte hade lyckats skjuta mannen i familjen, och Korell hade snabbt fått undan kvinnan. Förmodligen räddat hennes liv. Men det spelade ingen roll, Nina gillade honom ändå inte.

”Vilka andra fall kom in?”

Nina vände sig mot honom. ”Blir du inte upprörd?”

Alex slog ut med handen. ”Jovisst. Det är hemskt.”

Något i hans tonfall provocerade henne. ”Hur kan du vara så kall?”

I samma ögonblick orden slank ur henne visste hon att det var fel. Det var orättvist, och hon kunde se i hans ansikte att han tyckte just det. Han slog ner blicken. Hon hävde sig upp i soffan.

Alex sa: ”Kall? På vilket sätt är jag kall?”

Om han åtminstone höjt rösten. Ibland blev hon galen på att han inte gick att rubba. Det gick inte att starta ett gräl med honom eftersom han envisades med att resonera sig ur varje given situation. Även om de gånger de haft allvarliga konflikter hade han behållit sitt lugn och radat upp logiska argument. Det gjorde henne vansinnig. Själv behövde hon skrika ibland, och det hade hänt att hon gjort just det. Skrikit för full hals åt honom. Men han reagerade inte som andra människor. Han bara väntade på henne.

”Jag var inte där”, sa han stilla, ”det är svårt för mig att sätta mig in i hur det var med den här tjejen.”

”Just det”, sa Nina tjurigt och ställde ifrån sig glaset. ”Du var inte där. Du såg inte hennes ögon. Hon reste sig upp, fullt medveten om att hon var orättvis. Men trettio två timmar var trettio två timmar.”

Hon gick till badrummet och låste in sig.

Kapitel 8

Det var nästan morgon när de till slut fick komma in. Läkaren var orakad och såg ut att vara redo för pension trots att han inte kunde vara en dag över fyrtio. Han hade arbetat två dygn med bara korta pauser och ansiktet såg ut precis därefter. Det skulle krävas plastikkirurgi för att komma tillrätta med påsarna under ögonen.

Han tittade knappt på Sara. Han gav korthuggna order åt den lika slutkörda sköterskan och hittade inte sitt *rape kit*.

Sara sjönk ihop alltmer. Varje gång läkaren höjde rösten ryckte hon till. Inom några minuter grät hon igen, men endast Johanna verkade ta någon notis om saken. Hon kramade Saras hand.

Nu hittade läkaren sin låda med provtagningsutrustning av diverse slag: föremål att skrapa med under Saras naglar ifall hon rivit våldtäktsmännen och speciella kammar som kammade hennes körtel efter hår från våldtäktsmännen. Särskilda instrument som kunde hitta saliv, sperma eller blod från förövarna på hennes kropp – spår som kunde DNA-testas och binda dem till brottet.

Sara fick klä av sig och lägga sig i stolen. Hon blundade och bad att det skulle gå fort.

Läkaren stack in olika instrument i henne, tog ingen notis om hennes allt blekare ansikte. Han letade över hela hennes kropp, och när han lyfte på hennes bröst och konstaterade att de hade blåmärken kräktes hon av skam. En våldsam uppkastning träffade golvet och stänkte ner läkarens skor. Sköterskan skyndade till undsättning medan läkaren bara suckade. Han var för utarbetad för att orka reagera.

När undersökningen var klar instruerade läkaren Sara att klä på sig. Han meddelade liksom förbifarten att han funnit tecken som kunde tyda på att hon blivit våldtagen. Ena blygdläppen hade en kraftig utgjutelse, ett mörkrött blodfyllt märke något större än en femkrona. Slemhinnorna var ansträngda och blodiga. Det fanns sprickor i *rectum* som tydde på att anala samlag kunde ha förekommit. Sara hade märken runt halsen, märken efter händer. Hon hade skador på slemhinnorna i svalget efter att någonting tryckts ner i hennes hals. Hennes ena bröst hade mörka blåmärken efter att grova händer vridit om det. Hon hade definitivt fått ett slag i ansiktet, och vänstra ögat var svullet. Ena foten var stukad.

Så, visst. Det kan ha varit en våldtäkt.

Jag vet! ville Sara skrika. *Jag var där!*

§

I en annan del av stan mötte Tom dagsljuset i en fåtölj. Han hade suttit blick stilla i gott och väl två timmar. I handen höll han en kopp kallt kaffe. Ryggen var stel och händerna kalla. Han rev sig från ansiktet, kände den grova skäggstubben mot handflatan.

Överflödig. Så hade han känt sig. Utan att se sig om hade han glidit iväg. Värst av allt – när han halkat nerför trappan till polishuset hade han tyckt synd om sig själv.

Han gick hem för att tänka. Problemet var att han inte kunde tänka, inte just nu. En massa frågor poppade upp, men han kunde inte stanna kvar i någon av dem mer än några sekunder. Det var som om tankarna bara halkade av det han verkligen borde fokusera på. För mycket att ta in; för många otänkbara möjligheter.

Så han satt i sin fåtölj och försökte stå ut med sig själv.

Sköterskan ledde dem ut ur undersökningsrummet och liksom i förbifarten fiskade hon upp en patient. Johanna kom på sig själv med att undra hur länge det skulle dröja innan det vitklädda radarparet helt enkelt segnade till golvet av utmattning.

Som bedövd satte Sara sig i taxin. Tårarna rann tyst efter kinderna. Hon ville åka hem. Johanna tyckte att det var en dålig idé, hon borde inte vara ensam i ett sådant här läge. De ringde Tom flera gånger utan framgång. De ringde väninnan som varit med tidigare under kvällen, Mari, men inte heller hon svarade. Sara kom inte på någon annan hon kunde tänka sig att kontakta för att slippa vara ensam och efter stor tvekan gick Johanna med på att låta henne åka hem till sin egen lägenhet. Det var mycket allt sunt förnuft, men det fanns inga alternativ.

Saras lägenhet var full av spår av en festkväll. Vinglas stod på bordet i vardagsrummet, kläder låg spridda i sovrummet. Kjolar, toppar, strumpbyxor överallt. Beslutsvåndan inför vad Sara skulle ha på sig under kvällen måste ha varit betydande.

Sara ville duscha, och Johanna förstod henne. Med tanke på alla spår som fanns på hennes kropp vore det märkligt om hon inte ville tvätta av sig alltihop. Johanna hade läst att vissa våldtagna kvinnor kunde skrubba sönder huden i sina försök att tvätta bort doften från våldtäktsmannen, men Sara var färdig redan inom några minuter. Var det bra eller dåligt? Johanna visste inte.

Hon såg till att få Sara i säng och satte sig på sängkanten. Hon var själv utmattad efter natten anspänning. Det skulle snart ljusna, och hon borde själv stå i duschen för att sedan ta sig till jobbet fortast möjligt.

”Vill du sova eller prata?” frågade hon Sara.

Sara skakade på huvudet. ”Vet inte.” Hon försökte sig på ett leende, men det sprack innan det nådde ögonen. Hon grät en stund, tysta tårar. ”Du är snäll.”

Johanna klappade henne på handen, sa ingenting. Sara borde inte vara ensam nu. Normalt sett skulle Johanna ha bett Tom att stanna hos Sara, men han hade ju försvunnit. Hans beteende var obegripligt och hon anklagade sig själv för att hon inte sagt åt honom att vänta.

Efter en stund blev Sara lugn, men somnade inte. Johanna sneglade på klockan men var noga med att Sara inte skulle se det. Hon gick ut i det belamrade köket och hämtade ett glas vatten. Sara drack långsamt. Hon verkade ha svårt att svälja.

Johanna berättade vad som skulle hända, för att ge Sara något att ta fasta på. Det var inte viktigt att ge Sara just den informationen just nu, men Johanna visste helt enkelt inte vad hon skulle prata om annars.

Hon berättade att polis och åklagare gemensamt fattade beslut om att förundersökning skulle inledas. Hon försäkrade Sara om att det inte var någon tvekan i hennes fall. Johanna förklarade att förundersökningen skulle omfatta fler förhör, och först därefter kunde åtal väckas. Objektivitetsprincipen innebar att åklagaren måste ta hänsyn till omständigheter som talade både för och emot de misstänkta skuld. Visserligen lades åtal ibland ner på grund av brist på bevis men Johanna hade svårt att tro det kunde inträffa. Saras kropp var fullt tillräcklig som bevis.

Efter en stund somnade Sara. Johanna såg sig omkring i lägenheten en stund. Lite böcker i hyllorna, ett flertal nallar i en gigantisk fåtölj. I köket stod en hamsterbur på en bänk. Svaga ljud från buren avslöjade att den var bebodd.

Hon tittade en stund och fick syn på en liten ljusbrun dvärghamster.

”Hej där, killen”, viskade hon. ”Ta hand om din matte, va?” Hamstern kilade runt i buren en stund innan han försvann in i sitt lilla hus.

Hon borde inte lämna ett brottsoffer i Saras skick ensam, det gick helt emot hennes grundvärderingar, men vad skulle hon göra? Sjukhuset hade inte erbjudit Sara att stanna, till det var hon ofattbart nog i för bra skick. Själv var Johanna – som vanligt – tvungen att dra en gräns för hur långt hennes engagemang fick sträcka sig. Trots allt hade hon sitt vanliga arbete att sköta. Inom bara ett par timmar skulle hon sitta på ett kontor, nyduschad och välsminkad.

Innan hon gick tände Johanna några lampor. Det skulle komma mardrömmar, det gjorde det alltid. Det var med en tung klump av olust i magen hon stängde dörren till Sara Leijons lägenhet.

Kapitel 9

Gruppen var som vanligt fångslad av hur enkelt saker och ting var när man väl fått kunskapen.

Alex höll på att avsluta en tvådagars ledarskapsträning. Han hade introducerat kommunikationsprofilerna, och nu visste alla hur röda, gula, gröna och blå personer fungerade. Han hade gått igenom grunderna, och gruppen hade jobbat med ett antal övningar och rollspel för att fördjupa sig i verktyget.

Hjärtat hade inte riktigt varit med den här gången. Ninns hårda ord hade snurrat i hans huvud. Men hans jobb var att vara professionell. De privata funderingarna fick helt enkelt vänta. Ingen betalade för en disträ, förvirrad konsult.

Som vanligt avslutade han med en frågestund. En kvinna längst fram hade varit väldigt aktiv hela tiden. Hon var mellanchef och ville lära sig mer.

”Om man som jag är röd, borde då inte andra få veta det så att de anpassar sig?” sa hon nu.

”Hur menar du då?”, sa Alex, det han alltid sa när han ville höra mer.

”Så att det går fortare? Ska jag visa upp min profil så att alla vet?”

”Menar du att de ska anpassa sig till ditt röda beteende?”

”Ja, så att de vet att jag vill ha tempo och action. Att de ska tala i klartext och att jag alltid talar i klartext med dem.” Hon tänkte efter. ”Och att jag inte är arg utan bara låter så.”

”I framtiden kanske vi hittar ett sätt att ändra på alla andra”, sa Alex med ett leende. ”Fram till då får vi nog göra som vanligt.”

”Jag kan bara ändra på mig själv. Jäkla klyscha, det där.” Kvinnan såg missnöjd ut.

”Men”, sa en man intill kvinnan, ”är det inte bra om våra medarbetare får se våra profiler?”

”Absolut. Men profilen får inte bli ett alibi för att bete sig illa. Om ni tycker att ni är drivna och framåt men andra tycker att ni är aggressiva och okänsliga – då får ni ju hantera det.”

”Precis”, sa en gul kvinna längre ner i salen. ”Det är ju ingen ursäkt. *Jag är röd och jag kan bet mig hur som helst.* Som att jag skulle säga att eftersom jag är gul får ni acceptera att jag inte kan passera tider och att jag inte kan hålla reda på mina papper.” Hon satte en hand för munnen och fnissade åt sig själv. På sitt gula vis tyckte hon det var ganska charmigt ändå.

”Eller att jag som är blå behöver mycket mer fakta än alla andra för att kunna bestämma mig. Att jag är långsam och det får ni helt enkelt acceptera”, sa en annan man tystlåtet. ”Jag menar ju att vi får anpassa oss till dem, det är ju vi som är chefer.”

Alex märkte att den första kvinnan himlade med ögonen.

”Du tycker att det är en korkad fråga, va?” sa han.

”Det tycker jag verkligen.”

Hon höjde rösten och viftade med handen mot sina kollegor. Varför skulle hon anpassa sig till alla andra? Alldeles för tidsödande.

Alex log vagt. Henne hade han helt klart inte vunnit över till sin sida. Kvinnan var intelligent och mycket skicklig i sitt arbete, men hon hade helt enkelt inte tid att invänta alla andra som var långsammare. Ilsket slängde hon argument omkring sig.

Han lät diskussionen pågå någon minut innan han grep in.

”Om vi tar den rödes motsats, den gröna personen, och så frågar vi vad han tycker om röda personer – vilket svar får vi då?”

sample content of Ildåd (Alex King, Book 2)

- [Krampus: The Yule Lord book](#)
- [download *True Blend*](#)
- [download online Plantiful: Start Small, Grow Big with 150 Plants That Spread, Self-Sow, and Overwinter](#)
- [read online Origins and Revolutions: Human Identity in Earliest Prehistory](#)

- <http://okawa-ladies.com/lib/Krampus--The-Yule-Lord.pdf>
- <http://growingsomeroots.com/ebooks/Loving-this-Planet--Leading-Thinkers-Talk-About-How-to-Make-a-Better-World.pdf>
- <http://musor.ruspb.info/?library/The-Destructive-War--William-Tecumseh-Sherman--Stonewall-Jackson--and-the-Americans.pdf>
- <http://conexdx.com/library/Origins-and-Revolutions--Human-Identity-in-Earliest-Prehistory.pdf>